

OVERWEGING   MENSENVISSER WORDEN

DATUM   **9 & 10 februari 2019**

VOORGANGER   Jan Groot

EERSTE LEZING   Jesaja 6, 1-2a.3-9a

EVANGELIE   Lucas 5, 1-11

OVERWEGING

Onderweg in het leven overkomen ons soms ingrijpende dingen die ons heel veel doen. We noemen ze wel 'life events': van die levensgrote gebeurtenissen die ons leven voor even of voor heel lang op zijn kop zetten, mooi of juist heel verdrietig, onvergetelijk dierbaar of juist schrijnend pijnlijk. Menigeen van ons ken het uit eigen ervaring. Noem ze maar op: een kind, een kleinkind krijgen, je grote liefde tegenkomen, een ernstige ziekte, de dood die inbreekt, een burn-out partners die elkaar kwijt raken en samen niet verder kunnen, zoveel levensgrote dingen als er zijn ... Bijzonder is: dat soort gebeurtenissen - die door je ziel gaan - geven ons vaak ook iets extra's: nieuwe inzichten, andere waarden, een nieuwe 'kijk op het leven', andere keuzes..... 'Sindsdien ga ik niet meer voor het grote geld, want ik weet weer waar ik echt voor wil leven'.

We gaan nu naar de lezingen, die twee wonderlijke teksten van deze zondag. Eronder, erachter gaan ook zulke oer-menselijke, grote gebeurtenissen en ervaringen schuil. Dat vreemde verhaal van de profeet Jesaja: dat visioen, ongehoord, een kijkje in de hemel, als in de tempel, een hele liturgie, met zingen en roepen en een sprekend ritueel. Jesaja schudt ervan op zijn grondvesten: ik deug niet voor profeet, ik met mijn 'vuile lippen'.

En daarna, als in een nachtmerrie,
die engel die met een gloeiende kool op hem af vliegt,
en zijn lippen aanraakt, schoonbrandt, 'au', dat doet zeer.
Maar door en na die grote pijn krijgt hij
een tweede leven als profeet van God:
'hier ben ik', is het antwoord aan de Eeuwige, 'stuur mij'.
'Ga', hoort hij dan diep van binnen de Stem:
'ga, en spreek tot mijn volk', zeg ze de waarheid.

Daarnaast is er uit het evangelie van Lucas dat beginverhaal
van Jezus die zijn eerste metgezellen krijgt, ja kiest.
De mensen scholen rond hem samen,
kennelijk heeft hij ze iets kostbaars te geven,
want het is 'dringen geblazen'.
Hij moet zelfs de boot van Simon lenen, als preekstoel.
En erna: nog zo'n verhaal van een mensenleven
dat radicaal verandert.
Hoe gaat dat in zijn werk?
'Gooi nu je netten uit', zegt de leek Jezus tegen de ras-visser Simon.
'De hele nacht hebben we bot gevangen', zegt deze, ...
dat wordt niks, maar ..... 'als u, Meester, het zegt'.
En tegen alle visserswijsheid in: weer een enorme samenschooling,
nu van een onvoorstelbare hoeveelheid vis.
Simon voelt zich erdoor overdonderd, klein, bang, nikswaard,
en nou net dán wordt hij gegrepen, op zijn benen gezet:
'wees niet bang, voortaan word je *mensenvisser*'.

Wat is dat: 'mensen vissen'? Het is niet:
mensen aan de haak slaan, ze in een fuik lokken, 'vangen',
maar juist: ze opvissen, op het droge brengen,
grond onder de voeten geven als ze koppie onder dreigen te gaan.
Het is een mooi, sprekend verhaal van: ánders gaan leven,
ze gooien het over een andere boeg.
Die vissers volgen Jezus' roepstem, ze krijgen een nieuwe bestemming;
ze verbranden, om zo te zeggen, hun schepen achter zich,
en gaan met Jezus meedoen;
het wordt ook hún leven: 'mensen vissen'.

De vraag aan ons is nu nog:
òf en waar dat concreet gebeurt, mensen die met Jezus meedoen in het 'mensen vissen'?
Een lied zingt haast té realistisch:

*'stem als een zee van mensen, om mij, door mij heen.
stem van die drenkeling, van dat stuk wrakhout,
dat een mens blijkt als hij mij aankijkt'.
'Stem die mij roept: wie ben je,
mens waar is je broer, je zusje?'*

Vanzelf komen bij mij die schokkende beelden van de laatste jaren naar boven:
van die vluchtelingen op de Middellandse Zee,
met die gammele bootjes
waar mensensmokkelaars rijk van worden.
Er zijn gelukkig steeds weer goede mensen
die deze drenkelingen aan boord halen. 'Mensenvissers'!
Dat springt voor mij bij dat evangelie in het oog,
maar daarnaast zijn er in de wereld,
ook natuurlijk onder ons, de 1001 andere, meestal heel alledaagse, manieren
waarop menselijkheid en compassie
handen en voeten krijgen, hart en ziel.
We hoeven ze elkaar niet te vertellen, het gebeurt meestal
in het verborgene en heel vanzelfsprekend.
Heel veel mensen doen wat ze kunnen,
en dat is een groot, groot goed!

Ik wil graag nog op één speciale manier van 'mensenvissen' wijzen;
ze wordt onder ons door velen met liefde beoefend.
Ik doel op (en misschien verbaast het je dat ik het noem):
voor een ander bidden.
Ofwel: met heel je hart aan een ander denken die dat erg nodig heeft.
Het gebeurt in onze binnenkamer of de vieringen tijdens de stilte
onder de voorbeden of na de communie.
Dat staan we met volle aandacht bij iemand stil.
en noemen bij God zijn of haar naam,
zonder een verlanglijstje erbij
met daarop wat er concreet zou moeten gebeuren.
Dat hoeft je God niet te vertellen.

Onze kerk kent drie plekken waar wij
in de nabijheid van Maria een kaarsje branden.
De dierbaarste plek vind ik de donkere kapel achterin,
van 'de moeder van Smarten', de verdrietkapel noem ik hem wel.
Voor iemand bidden of een kaarsje branden,
sommigen zien daar het nut niet van in,
en 'bewijs maar eens dat het wat uithaalt'.
Maar .. dat vraag je toch ook niet na een omhelzing
of na een kus?
Waar tederheid in het spel is, zijn nut en resultaat
niet aan de orde;
zó denken maakt veel kapot.
Voor een ander bidden is een kwestie van tederheid,
een bijzondere vorm van 'mensen vissen'.